

Sevgili Nazım Hikmet'e,

Bu nasıl bir karaciğer iltihabı? Can başıma sıçradı. Birde benden saklamışsın. Sana şu anda fena halde öfkelenim. Kendime de öfkelenim. Lanet olsun, mahpusluğun namussuz iktidarsızlığına... Seni görmek istiyorum. Başucunda oturmak, küçücük hizmetlerini görmek, seni güldürmek, eğlendirmek... Ama işte böylece Çorum'da prangalanmış bulunuyorum. Bu da bana kendi alçaklığımın gibi geliyor. Bu cenabet hastalık neden ileri gelir, kuzum? Perhiz falan mı lazım? Rica ederim en az yüz yaşına kadar ölmemeye mecbur olduğunu unutma! Sensiz bu dünya ve bu bedbaht millet ne yapar? Biz ne yaparız aziz ağabeyim, ben ve Türk edebiyatı...

Melahat'tan iki gün evvel mektup aldım. Senin hastalığını gazetelerde okuduğumu yazmıştım. Şöyle diyor: "Hele Nazım Ağabey'in hastalığı daha beter beni üzdü. İnşallah iyileşmiştir. Her zaman namazda dua ediyorum. Ellerinden öper sıhhatler dilerim."

Sana daha ne yazayım bilmem ki... Piraye'nin bana yazmamasına da artık kızmıyorum. Yoksa tehlikeli bir şey de bana yazmıyor musun? Beni habersiz bırakma. Meğer benim için nasıl ebedi bir varlık imişsin. Böyle beşeri arızaların sana zerre kadar tesir edemeyeceğini sanıyordum. Hasılı, görüyorsun ya, saçmıyorum.

Son günlerde ben de tembel oldum. Claude Farrer'in romanı bir türlü bitmedi. Üç yüz sayfeden iki yüz şu kadarını tercüme ettim. Baktım ki boğulacağım, bir zaman bıraktım. Şimdi birkaç günden beri, (Gönül Denen Hayvan) isimli bir aşk romanı yazıyorum. Adını okur okumaz ne kepaze bir şey olacağını anlarsın. Ben artık adinin bayağısı aşk martavalları düzmekten bıktım, usandım. Son saatte tefrika edilmiş (Muhallebi Çocuğu)nun henüz parasını yollamadılar. Yedigün'deki uzayıp gidiyor, karikatürdeki iki romandan birisine yeni başladılar. Bu şartlar içinde (Gönül Denen Hayvan) gibi rüsvallıkları kaleme almaya mecburum. Bu namussuz mahpusluk devam ederse bana aşk ve alakanın pis çeşitlerine, uydurmalarına dair daha bir sürü kitap yazdıracaklar.

Evet şişmanlığım, dediğin gibi kâzib bir şey olmalı. Mamafih kendimi fena besliyorum sayılmaz. Bilhassa bütün kış meyvesiz kalmadım. Şimdi bir şezlong yaptırıp verdim. Senin nasihatın hilafına bahçede de oturmaya niyetleniyorum. Mamafih şişmanlığım pek de sıhatten değil. Soyunurken bile yoruluyorum. Müdür Bey fazla yorulmamak şartıyla bahçede çalışmama müsaade edecek, ben de yavaştan başlamak şartıyla ciddiyetle çalışmak, biraz da toprakla boğuşmak istiyorum.

Bu mektup işte görüyorsunuz sevgili Nazım Hikmet, pek keyifsiz bir şey oldu. Kusura bakma. Daha fazla uzatmakta mana da yok.

Tekrar rica ederim, kendine iyi bak. Doktorların sözünü dinle. Kendini yorma. Sana ait bir insan değilsin. Bu kocaman ve güzel dünyada, sana bir çam altını, bir tabiat köşesini çok görenlere ayıp ama sana böyle öldüresiye kin tutulması da hoşuma gidiyor. Sen benim yanımdasın, yüreğimin içindesin de büyüklüğünü, azametini gereği gibi anlayamıyorum zahir. Kim bilir uzaktakilere, küçücük, korkak adamlara ne kadar muazzam görünüyorsundur.

Korku eskiden dağları beklermiş, şimdi Nazım Hikmet'i bekliyor. Pek de yanlış değil. Sen en büyük dağlardan daha yücesin. Çünkü fazladan düşünmesini ve dövüşmesini de bilirsin.

Ellerinden öperim sevgili ağabeyim. Bu dünyada çok şeyi yendin, karaciğeri de elbet yeneceksin. Bana kısacık da olsa sık sık yaz. Bir de istirham ederim resim yolla. Piraye'ye hürmet ve sevgilerimi söyle. İşte bu kadar.

Kemal Tahir
4.3.1947